

№ 09 (272) 2017 E-mail: chaspress@ukr.net

Мирослав МАРИНОВИЧ: Три завдання для сучасної молоді

Читайте на сторінці

3

Христос Воскрес - воскресне Україна!

Дорогі українці!

Прийміть найщиріші привітання з нагоди найвеличнішого свята - Світлого Христового Воскресіння!

У житті кожного християнина Великдень - свято особливо шановане. З настанням Пасхальних днів пробуджується не тільки земля, а й людські надії та сподівання на добру долю. Вірю, що ця радісна подія утвердить наші переконання про те, що терпіння винагороджуються перемогою, а чесне життя славою. Ми зустрічаємо це свято з особливими сподіваннями на духовне оновлення, вірячи що з Божим благословенням повернуться до нас правда, справедливість і спокій, а все це додасть нам сили і мудрості, щоб творити на своїй рідній землі щасливе майбуття.

Переконаний, що завдяки нашій злагожденій праці ми не лише досягнемо економічного розквіту, але й повернемо у кожную українську оселю славні традиції, які є основою багатогранної культури нашого народу.

У день цього величного свята хочу, щоб кожна українська сім'я, кожна родина, яка зібралася за святковим столом, відчуває себе частинкою великої нації. Нехай любов і благодать запанують у нашому суспільстві, високий дух додає нам відваги і сили, а Великодні дзвони наповнять душу радістю.

Сердечно зичу в часі Великодня, щоб переможний дух надії, радості, всепрощення й надалі супроводжував родини, давав сили, енергії, наснаги для добрих і корисних справ.

Нехай радісні Пасхальні дні покладуть благодатні початки новим перемогам і звершенням в ім'я процвітання рідної України.

Христос воскрес! Воїстину Воскрес!

Голова Народного Руху України
Василь Куйбіда

Олег Гринів: Генеза української нації

(Продовження. Початок у №4,5,6,7,8)

Ідеї українського національно-державного визволення висловлені на межі XIX і XX століть в обох частинах України - Галичині й Наддніпрянщині. На програмному рівні їх втілила радикальна партія, створена Іваном Франком і Михайлом Павликом. Доконечність державного відродження України намагався обґрунтувати на марксистських методологічних засадах галицький публіцист Юліан Бачинський у брошурі "Україна ігредента" (1895 р.). Під міжнародно-правову основу підвів цю ідею харківський правник Микола Міхновський, праця якого "Самостійна Україна" була визнана програмою української революційної партії на землях Наддніпрянщини.

Якщо І.Франко вважає ідеал за один із чинників суспільного розвитку, то з цього випливає доконечність синтезу всіх ідеальних змагань, яким має бути "ідеал повного, нічим не в'язаного і не обмежуваного (крім добровільних концесій, яких вимагає дружнє життя з сусідами) життя і розвою нації" (Франко І. Збір. творів у 50 т./Іван Франко.-Т.45. - С.284). Поза рами нації йде фарисейство або хворобливий сентименталізм фантастів.

Голова Народного Руху України Василь КУЙБІДА: Українська Революція: сто років протистояння московській деспотії

Бо в день радості наг
вами

Розпадеться кара.

І повіє огонь новий

З Холодного Яру.

Тарас Шевченко

Слово "Революція" має багато образів і значень: зазвичай їх палітра сягає в нашій свідомості від повнокровного образу молоді вродливої жінки на паризьких барикадах з картини Ежена Делакруа (La Liberté guidant le peuple? Свобода, що веде народ) до безкровної холодної абстракції Томаса Куна з його концепції "парадигми наукових революцій". Але і перше значення, і друге, і всі інші? подібні до них? завжди вказують на одне: радикальну зміну ситуації в певному предметі.

Читайте на сторінці 4 - 5

Читайте на сторінці 6

Василь Куйбіда взяв участь у відкритті курсу з електронного урядування та електронної демократії

Голова Народного Руху України В.Куйбіда як президент Національної академії Василь Куйбіда взяв участь у відкритті спеціалізованого короткострокового навчального курсу для тренерів з електронного урядування та електронної демократії в рамках реалізації програми "Електронне урядування задля підзвітності влади та участі громади" EGAP.

учасників Василь Куйбіда зазначив, що запровадження та використання технологій електронного урядування є важливим каталізатором реформування державного управління.

Учасниками спеціалізованого короткострокового навчального курсу для тренерів стали 19 експертів з громадських організацій, органів місцевого самоврядування та навчальних закладів.

Упродовж тижня учасники працюватимуть з кращи-

ми українськими та міжнародними викладачами, щоб отримати ґрунтовні знання, нові методики для проведення власних тренінгів.

Програма тренінгу розроблена в рамках програми EGAP спільно з Національною академією державного управління при Президентіві України, Державним агентством з питань електронного урядування України, Фондом "Східна Європа".

Прес-служба НРУ

У вітальному слові до

Рухівські активісти передали юним спортсменам футбольні м'ячі від Віктора Кривенка та Павла Кишкаря

Рухівські активісти за дорученням народних депутатів-рухівців В.Кривенка та П.Кишкаря вихованці спортивної секції з футболу клубу "Форвард", м. Васильків, отримали у подарунок новенькі футбольні м'ячі.

Вручення відбувалося під бурхливі оплески юних футболістів.

Незважаючи на свій юний вік, ці дітки здобули вже значних досягнень у футболі.

Як зазначили активісти, Народний Рух України надалі буде всіляко допомагати юним спортсменам міста Василькова.

Прес-служба НРУ

Віктор Кривенко: Постійно виступаю за підтримку розвитку оборонної промисловості України

Народний депутат України, заступник голови Народного Руху України Віктор Кривенко повідомив журналістам про стан справ у сфері оборони.

правову форму і ставати акціонерними та бути відкритими до співпраці з приватним сектором, а "УКРОБОРОНПРОМ" зробив черговий крок в цьому напрямку.

"У нас війна і маємо відкрити "оборонку" для всіх, хто є справжнім виробником та патріотом.

Сьогодні із величезним задоволенням привітав "УКРОБОРОНПРОМ" та "Лігу оборонних підприємств України" з підписанням меморандуму про співпрацю. Нарешті українці не воюють, а думають співпрацювати", - заявив народний депутат.

Також він додав, що уже давно переконаний, для того, щоб державні підприємства розвивались, їм необхідно змінювати організаційно-

"Постійно виступаю за підтримку розвитку оборонної промисловості України. Нещодавно у парламенті зареєстрували міжфракційне депутатське об'єднання "За розвиток оборонно-промислового комплексу та авіакосмічної галузі України", де мені довірили бути головою. Приємно, що 28 депутатів вже зголосились увійти до нашого об'єднання. Абсолютно переконаний, це підсилить підтримку оборонного сектору України", - резюмував депутат-руховець В.Кривенко.

Прес-служба НРУ

Збираємо кошти на ремонт авто для "Варти Руху"

Нещодавно народні депутати разом з активістами Одеської крайової організації Народного Руху України урочисто передали автівку для протреб АТО, кошти на яку активно збирали силами рухівців та всіх небайдужих!

От вчора ми довідалися, що потребують допомоги наші побратими з "Варти Руху".

Як стверджує голова організації Чекмаз Олександр, загальна вартість ремонту бойової автівки та її обслуговування біля 45 000 грн,

а зібрано лише 6 000 грн.

Народний Рух України закликає небайдужих долучитися до збору коштів.

Картка Приватбанку: 5363 5426 0202 5455

Призначення платежу: на ремонт авто "Варти Руху".

Прес-служба НРУ

Мирослав МАРИНОВИЧ: Три завдання для сучасної молоді

Завдання перше: створити політичну альтернативу

Результатом Майдану не стало творення нової політичної сили. Спроби її створити, звісно, були, але з різних причин не вдалися. Майданівські лідери пішли у владу, влились у старі міхи й, напевно, роблять багато доброго, але вони не створили необхідної альтернативи. Тож я очікую - і тепер не тільки від еліти Майдану, а від усіх молодих лідерів, - що буде знайдена розгадка феномену, в який включені ви всі.

Чому молодь не хоче йти до великих вертикальних партій? Бо вона там розчиняється. Партія "тієї, з косяю" чи "того, з вусами" - не важливо. Ви приходите до партії - вас немає.

Нинішня молодь уже не є молоддю homo soveticus, яка не мала індивідуальності й не цінувала власну гідність. Вона не хоче розчинятись на догоду комусь, хто стоїть зверху. Тому ми маємо ситуацію, коли молодь воліє проявляти себе в соціальних мережах, а до великої політики йти не хоче.

Я вважав, що такий феномен є наслідком нашої одвічної української хвороби - отаманщини, поки не висловив свою думку на засіданні National Endowment for Democracy у Вашингтоні. Там мені сказали: "Ні, дорогенький. Це не український феномен, він стосується всієї цивілізації". І під час "Революції парасольок" у Гонконгу, і під час руху Осциру у Сполучених Штатах Америки - всюди молодь не хоче визнавати одного потужного лідера, коритись йому. Молодь усюди хоче проявляти індивідуальність і свою власну візію.

Отже, питання перше: як зроби так, щоб водночас і пошанувати цю вашу (молодих лідерів. - Z) характерну рису, і виразити присутність молоді в політичних

структурах? Адже якщо ви не будете впливати на процес прийняття рішень у державі, вам зададуть такого життя, якого ви не стерпите.

Завдання друге: субідентичності повинні співпрацювати

Можливо, ви чули про "Ефект Медичі". Він так називається, бо описує феномен, який стався в Італії в епоху правління роду Медичі. До тодішньої Флоренції з'їжджалися представники різних видів мистецтва, заходили до таверн, частувалися, спілкувалися, ділилися новими ідеями. І від цього міждисциплінарного поєднання, на стику різних ідентичностей, які аналізували спільну проблему, відбувся творчий спалах: кожен митець отримав нові ідеї і, як результат, процвітало мистецьке життя Флоренції.

Я прочитав про "Ефект Медичі" недавно, але відчуття, що саме це потрібно Україні, в мене є давно. Територія нашої країни є природним місцем зустрічі різних субідентичностей: галичани не подібні до слобожанців, слобожанці до волинян... Кожен наш регіон - окрема субідентичність.

Отже, питання друге: яким чином зробити, щоб усі наші субідентичності зустрілись за умовним круглим столом і змогли вільно, з пошаною говорити одна до одної, не претендуючи на те, що хтось є кращим чи правильнішим українцем?

Кожен, хто був на Майдані, бачив, яка креативність, які духовні розкоші виникали саме завдяки зустрічі представників різних регіонів. Подумайте над проблемою ви, бо моє покоління вже того не реалізує - воно сповнене стереотипів про те, хто кращий, а хто гірший. Ваше покоління ще не має цих стереотипів, тож ви можете створити "Ефект

Медичі".

Завдання третє: брехня не може дорівнювати правді

Сьогодні лідер повинен вирішити одну з найважливіших проблем часу: неспроможність відрізнити правду від брехні.

Чому зараз люди неспроможні розрізнити ці дві речі? По-перше, тому, що ми є людьми постмодерну, а постмодернізм народився з уявлення, що ніхто не має абсолютної правди і всі частково праві. І якщо ми хочемо встановити правду, мусимо зібрати всі опінії - тоді правда буде десь посередині.

Що стається, коли до такої системи приносять цілковитий фейк, свідомо сконструйовану неправду? Цю брехню починають розглядати як повноцінну опінію, що має таке саме право на існування, як "часткова правда".

По-друге, за часів моєї молодості можна було почути правду, якщо обійти "глушилки", постав-

лені Радянським Союзом, притулити вухо до радіоприймача й послухати, скажімо, "Голос Америки" чи "Радіо Свобода". В тому, що я чув, я міг упізнати правду. Тепер, коли інформація циркулює вільно, в час, коли є інтернет, чому росіяни неспроможні встановити правду в російсько-українському конфлікті? Бо вони сприймають правду, яку їм говорять українці, як свідомий злий намір їх обдурити. Путін і Сурков придумали геніальну річ: коли знівельована спроможність людини самотужки розрізнити правду і брехню, "глушилки" не потрібні.

По-третє, брехню або дурницю можна легалізувати, передусім у соціальних мережах. Недавно в американській пресі я прочитав блискучу статтю про закономірність, яка ще десять-двадцять років тому чітко діяла в суспільній системі: якщо хтось вихопився з дурнуватою тезою, достатньо було двох-трьох авто-

ритетів, що виступили б із спростуванням, і вже ніхто в ту дурницю не вірив. Тепер, коли один запостив на фейсбук цілком мудру думку, а другий - або цілковитий фейк, або дурницю, в яку він щиро вірить, починається дискусія. І обов'язково знаходяться люди, яким подобається друга, дурнувато теза. Вподобання, поширення, "підтримую його" - і все, дурницю легалізовано.

Не можна, щоб світ залишався в такому стані. Мусять знайтись лідери, які будуть приймати правильні рішення, і вони мають приймати ці рішення на основі правди.

*Думки, виголошені на зустрічі в межах Зимової школи лідерства, яка 10-14 січня 2017 року тривала в Інституті лідерства та управління Українського католицького університету.

До публікації підготувала
Анастасія Стьопіна

Заступник голови Народного Руху України Павло Кишкар оголосив конкурс з написання творів на історичну тематику

Народний депутат України, заступник голови Народного Руху України Павло Кишкар оголосив конкурс з написання творів на тему: "Історія України" в художньому стилі.

У конкурсі беруть участь учні 8-11-х класів загальноосвітніх навчальних закладів міст: Покровськ, Мирноград, Родинське, Добропілля та шкіл Покровського району Донецької області.

Мета конкурсу:

Активізація та актуалізація вивчення історії у навчальних закладах; підвищення рівня знань з історії; розвиток дослідницьких здібностей учнів; чіткого розуміння особистості своєї ролі у житті та суспільстві; підвищення самостійної, творчої діяльності учнів, залучення їх до інформаційної, дослідницької діяльності; патріотичне виховання школярів та формування у них історичної пам'яті.

Основними завданнями конкурсу є:

- підвищення інтересу учнів до вивчення історії України;
- сприяння вихованню в учнів патріотизму та поваги до історичного минулого;
- підтримка й розвиток обдарованих учнів, виявлення знань учнів з історії України, рідного краю;
- активізації творчої, дослідницької діяльності школярів;
- підтримка й розвиток обдарованих дітей.

Термін проведення конкурсу:
Конкурс проводиться у період з 27 березня 2017 року до 15 травня 2017 року.

Умови проведення конкурсу:
У конкурсі беруть участь учні 8-11 класів

загальноосвітніх навчальних закладів

Вимоги до творчих робіт:

Один учасник може представити тільки одну творчу роботу. Робота має бути авторською.

У роботі автор повинен зробити ретроспективний огляд якоїсь історичної події, періоду, епохи.

За бажанням автора робота може бути ілюстрована особистими малюнками, фотознімками. Робота може бути доповнена відеофайлами, записаними на диск, або на флеш-накопичувач.

Вимоги до оформлення конкурсних робіт:
текстовий редактор Word, шрифт Times New Roman, 14 кегль.

Робота повинна бути підписана: прізвище, ім'я, школа, клас, класний керівник, номер телефону, e-mail.

Об'єм роботи - до 20 сторінок формату А4.
Учасники здають свої авторські роботи директорам шкіл.

Ініціатор конкурсу залишає за собою право не розглядати роботи, які не відповідають вимогам конкурсу.

Учасники конкурсу дають згоду на публікацію своїх авторських робіт у друкованих ЗМІ, книгах, інтернет-ресурсах та соціальних мережах.

Нагородження переможців:
1 місце - ноутбук, 2 - місце - планшет, 3 місце - електронна книга
12 фіналістів поїдуть на екскурсію до Києва.

Голова Народного Руху України Василь КУЙБІДА: Українська Революція: сто років протистояння московській деспотії

Революція 1917 року пересудом означає радикальну зміну ставлення українського народу до свого політичного становища в тогочасному світі. Двісті років безвольного, пасивного стану після поразки козацького війська Івана Мазепи і фактичної окупації України московськими військами змінюється глибинним всепоглинаючим прагненням здобути свободу. Тепер навіть давня поразка, з усіма жахливими її наслідками, веде не до апатії, а до переосмислення себе і намагання уже з нових позицій, ще пристрасніше, самовідданіше зануритись у боротьбу за національну незалежність.

Уже сто років триває українська революція. І вона не завершиться доти, доки не досягне основної своєї мети: перетворити український народ у повноправного господаря у власній державі.

I. Історичні віхи Української Революції

Ретроспективний аналіз основних тенденцій ХХ-го і ХХІ-го століть виразно окреслює такі історичні віхи Української Революції: перший етап охоплює 1917-1918 роки; другий - збігається з подіями трагічного 1941 року; третій етап Революції припадає на 1991 рік і завершується формальним здобуттям незалежності; четвертий етап, відомий ще як Революція Гідності, відбувся в 2013-14 роках.

Розмову про перший етап Української Революції, як на мою думку, можна починати вести, відштовхуючись від двох подій 1917 року, що, здавалося, буквально струснули столітній сон із київських соборів. Перша подія - це небачена доти 100-тисячна маніфестація на підтримку автономії України (19 березня), що сприяла емоційному пробудженню народу; другою визначною подією стало проведення Всеукраїнського національного з'їзду 6-8 (19-21) квітня, що детермінував процес якісного нового політичного структурування простору. Вершиною першого етапу Української Революції став Четвертий Універсал 9 (22) січня 1918 року, що проголосив державну незалежність України. Також в цей історико-логічний ряд природно лягає проведений через рік Акт злуки УНР

і ЗУНР в єдину самостійну соборну державу.

За спогадами Володимира Винниченка ("Відродження нації") Україна в 1917 році буквально купалась в благодатнім вогні Революції, що обгортав, але не обпікав людей. Він згадує, що повітря було переповнене почуттям "ніжності" - основного психологічного настрою українців в часи революційного пробудження. Вони хотіли любити увесь світ, зокрема й вчорашніх гнобителів, вони усім простили усі гріхи проти себе, викинули зброю, а деморалізовану царську армію розпустили, не створивши натомість нічого нового. Для чого? Достатньо міліції? Адже в Московії до влади теж прийшли соціалісти! Захоплювали гасла: "Пролетарі всіх країн, єднайтеся!", "Свобода, братство, рівність!"

Однак жорстка реальність змусила невиправних романтиків дуже скоро тверезіти, бо "руські братя", як виявилось, в "гробу відел" наївних українських соціалістів. Багнетом і шрапнеллю більшовики поширювали "комуністическій мір" в світі. Поступово на зміну революції прийшла московсько-українська війна. Якщо об'єктивно оцінювати наші можливості, ми тоді були слабкіші від москалів і червоних, і білих. Метрополія як центр соціуму завжди краще організована, сильніша від колоніальних територій, а для того, щоб ситуація якісно змінилася, вирівнялося співвідношення сил, потрібен був час, а його не було. Незважаючи на героїчний спротив як УНР і ЗУНР, національно-визвольна боротьба зазнала нищівної поразки. Українську Революцію просто, "по-братськи", було утоплено в крові. А в історичній перспективі ця поразка виявилася лише увертурою до ще більшої, можна сказати, апокаліптичної трагедії - масового терору та Великого Голодомору українців в 30-х роках.

Тотальне насильство унеможливило будь-яке політичне життя на Наддніпрянщині тому воно переміщується до західної частини України. Основними персонажами міжвоєнного часу в Західній Україні були колишні консерватори та соціалісти. Якщо говорити

про політичну свідомість, скажімо, Коновальця, Мельника чи Донцова періоду УНР, то можна з певністю сказати, що попри всю їхню відмінність у другорядному, в головному вони були демократами. Після поразки в московсько-українській війні ситуація починає радикально змінюватись. Основним питанням, що турбувало кожного свідомого українця в 20-ті роки, був пошук причин поразки в національно-визвольних змаганнях.

Відповідь знаходилась на поверхні: проти сильного консолідованого ворога політичне українство виявилось безпорадним? з розмитотою ідеологією, організаційно роз'єднане, кадрово невишколене і т.д. і т.п., воно було приречене на поразку.

Яскравим зразком духовних пошуків цього періоду може бути творчість Дмитра Донцова, який, послідовно змагається із "демонами" минулого? з М. Драгомановим і В. Винниченком як соціалістичними лідерами попереднього історичного періоду. Ідеолог націоналізму патетично зауважує: "України, якої прагнемо, ще нема, але ми можемо створити її в нашій душі. Можемо й повинні опалити цю ідею вогнем фанатичного прив'язання, і тоді цей вогонь з'їсть у нас нашу рабську "соромливість" себе, що нищить нас... Але лише тоді! Бо поки ми не виплекаємо в собі пристрасного бажання створити свій світ з зовнішнього хаосу, поки "малоросійську" ніжність не заступить у нас зачіпна любов посідання, поки теорема - не стануть аксіомами, догмами, "соромливість" - не обернеться в "брутальність", а безхребетне "народолюбство" - в агресивний націоналізм, - доти не стане Україна нацією. Це є той досі нехтуваний, "суб'єктивний момент", без якого ані природні багатства, ані число людності, ані жодна "еволюція" нам не допоможуть." (Дмитро Донцов. Новий національний "ерос").

Тодішнє покоління активних українців збагнуло азбучну істину, що ніяка індивідуальна свобода неможлива без свободи національної. Щоб здобути національну свободу в цілковитому оточенні нещадних і підступних ворогів, пот-

рібно зрівнятися з ними силою. Цього ж можна досягнути лише через самовдосконалення, через самоорганізацію вищого порядку, де воля кожної окремої частинки зливається в одну нероздільну монолітну волю нації до свободи.

Наслідком таких інтелектуальних пошуків та політичних зусиль постала спочатку УВО, а потім - Організація Українських Націоналістів, очолена Євгеном Коновальцем.

Другий етап Української Революції збігається з проголошенням акту відновлення Української Держави у Львові в 1941 році. Як з історичної, так і вольової оцінки характеру подій - вчинок унікальний. Відносно невелика організація (ОУН-р), що в принципі суттєво не могла впливати на динаміку розвитку глобальних воєнно-політичних подій, опинившись між двома тоталітарними монстрами? Совецьким Союзом і нацистською Німеччиною? всупереч усім об'єктивним тенденціям світового розвитку заявляє про своє право бути володарем власної країни.

Звичайно, що німецька імперська машина, як з погляду своїх геополітичних перспектив, так і престижу, не могла проігнорувати такий "зухвалый" виклик. Третій Райх миттєво відреагував на це репресіями. Частина учасників, причетних до акту відновлення Української Держави було знищено, решту доправлено до різних концентраційних таборів.

Проте Українська Революція не згасла, вона не спинила своєї священної ходи трансформувавшись спочатку в бойову діяльність Української Повстанської Армії, а згодом - у боротьбу націоналістичного підпілля.

Важливо наголосити, що Совецька імперія, яка зуміла побороти такі світові потуги як Німеччину і Японію, десять років не могла справитись із УПА; воєнно-політичною структурою, що не мала ані власного виробництва, ані тилу, ані реальних союзників.

Попри всі жертви, історично цей героїчний спротив був виправданий. Самовіддана національно-визвольна боротьба не дозволила Московії повто-

рити на Заході України ті жорстокі методи винищення українців, що були реалізовані ним в 30-тих роках в Центральному, Південному та Східному її регіонах.

Третій етап Української Революції. Під кінець 50-х років Україна в духовно-політичному вимірі нагадувала "дику пустелю". Здавалося, що тут уже ніщо вартісне не здатне ані народитися, ані вирости. За кремлівським задумом, небачене досі насильство над мирним населенням мало витравити всю національну культуру, перетворивши людей у бездумних ідеологізованих роботів ("гомо советікус"). Як зясувалося, в сутнісному, онтологічному вимірі українська людина виявилася живучішою, ніж це могло видаватися чванливому московському шовінізму. Народилося і піросло нове покоління українців. І як пророчо сказав поет: "Я єсть народ, якого Правди сила // ніким звоєвана ще не була. // Яка біда мене, яка чума косила! ? // а сила знову розцвіла." (П. Тичина). Національне відродження відбувалося у різних, навіть парадоксальних формах. Приміром, Левко Лук'яненко? член компартії, колишній командир Червоної Армії, випускник юридичного факультету МГУ, виходець із Східної України направлений у Галичину для добивання залишків озброєного бандерівського підпілля, замість того, створює підпільну партію "Українська робітничо-селянська спілка". Цей факт не поодинокий і не є характерним тільки для цього етапу революції. Подібне перетворення раніше сталося і з комсомольським діячем О. Позичанюком, який закінчив літературно-мовний факультет Ніжинського педагогічного інституту і в 1939 р. був направлений ЦК комсомолу до Львова створювати обласну організацію. Але невдовзі він тут стає членом Проводу ОУН, а після проголошення у Львові Акту відновлення Української Держави, - Державним секретарем інформації і пропаганди в Українському Державному Правлінні, пізніше - членом Головної Команди УПА на Волині, членом Головної Ради ОУН, а за рішенням Головного Збору УГВР очолює Бюро інформації Гене-

рального секретаріату (підпільного уряду) України.

"Українська Самостійна Соборна Держава постане, бо мусить постати. І не тому, що нам так хочеться, а тому що це буде логічним вислідом усіх подій, суспільно-політичного розвитку і революційної боротьби на сході. Так мусить бути" писав ідеолог УПА О. Позичанюк.

Своїм постановом партія "Українська робітничо-селянська спілка", позначає відлік якісно нового типу політичної діяльності - українському ненасильницькому рухові Опору. У тих історичних умовах це була єдино можлива форма боротьби: повна виснаженість українського народу, тоталітарний репресивний апарат унеможливував будь-який інший спротив.

Український національно-визвольний рух ніби зробив коло навколо своєї осі, повернувшись туди, звідки починав, але за діалектичним законом на якісно новому, вищому рівні. Цей рух внутрішньо уже начебто починав не з нуля, але в ньому іманентно вже був присутній досвід УНР, ОУН і УПА. Новий політичний рух через різноманітні культурницькі цілі (шістдесятники), або правозахисні (УГП) ставив перед собою взаємопов'язані завдання: змінити політичну систему в СРСР аж до відновлення незалежності України.

Звичайно, комуністична влада нещадно розправлялася з українським рухом Опору: тривалі багаторазові тюремні терміни, психікарні, приховані вбивства, з одночасними контрпропагандистськими кампаніями, суттєво обмежували можливість впливати на масову свідомість українців.

За двадцять років Опору в Україні сформувалася рішуча і достатньо політично сконсолідована група людей, готових на смерть змагатись за свободу батьківщини. Вони стали тією творчою меншиною, що в час "Х" зуміла повести за собою більшість населення.

Коли М. Горбачов проголосив політику "перебудови", випущені із тюрем і таборів політ'язні зуміли максимально ефективно скористатися деградацією комуністичної партії та совєцької державної системи і створили перші масові політичні структури самостійницького ґатунку? Українську Гельсінкську Спілку й Народний Рух України. 24 серпня 1991 року під їхнім тиском Верховна Рада УРСР проголосила акт про державну незалежність України так і не спромігшись на Акт відновлення Української Держави.

Четвертий етап Української

Революції. Владним осердям нової Української Держави стала колишня комуністична колоніальна адміністрація. Це була соціальна група, що розміняла свої комуністичні та проросійські симпатії на можливість приватизації державної власності. Далі відбувся її логічний симбіоз з організованою кримінальною злочинністю. Наслідком цих соціальних мутацій став вихід на політичну сцену країни паразитичного олігархічного капіталу (олігархату).

Паралельно з ним в Російській Федерації відбувається процес реставрації імперіалізму. Основним завданням зовнішньої політики РФ стає реінтеграція постсовєцького простору. Через контроль над донецьким злочинним організованим угрупованням Кремль намагається затягнути Україну спочатку до Митного союзу в рамках ЄврАзЕС, а згодом і до повного членства в Євразійському Економічному Союзі, що має стати наддержавним утворенням. Перед нами знову постали до болю зримі обриси старої "тюрми народів".

На знак протесту українці масово вийшли на Майдан як своєрідну українську форму громадянської непокори. Символічно, але на Водохреща 19 січня 2014 року на столичній вулиці Михайла Грушевського догори піднялись вогняні пасма четвертого етапу Української Революції. Далі, як вже традиційно було не раз, Українська Революція поступово трансформувалась у московсько-українську війну.

Принциповою відмінністю четвертого етапу Української Революції від усіх попередніх аналогів є, по-перше, її загальнонаціональний характер, і, по-друге, наявність широкої міжнародної підтримки. Цього разу склались усі dokonечні передумови для історичної перемоги над Московською Імперією.

II. Московська імперія: незмінне відновлення зла

Уважний погляд на історію Московії показує нам одну за-

кономірність, що постійно проявляється в її історичному бутті, незалежно від того, які політичні сили там домінують і які політичні цілі вони ставлять перед собою. На певному етапі розвитку російська політична система обов'язково починає спрямовуватися в бік абсолютизації центральної влади. Це стосується як періоду Московського царства, так і Російської імперії, і СРСР, і сучасного авторитарного режиму.

Фундаментальною основою цієї закономірності є невідповідність величезної території країни її відносно малочисельному автохтонному населенню. Природу цієї закономірності найкраще аналізувати з позицій концепції просторових детермінантів геополітичного розвитку світу, запропонованої видатним німецьким географом, засновником теорії геополітики Фрідріхом Ратцелем.

При такому підході гігантський простір, загарбаний москалями, з одного боку, постійно проектує в соціальній свідомості універсальні, глобалістські цілі, що безсумнівно задають позитивні темпи розвитку країни, а з іншого, недостатня кількість населення (до того ж не лише етнічно, але й цивілізаційно різноманітного) створює загрозу втрати контролю над цим простором. Щоб не допустити негативного розвитку подій, правлячі клани починають затягувати "гайки". Таким чином, рух до абсолютизації влади є геополітично зумовленим фактором самозбереження московської політичної системи. І неважливо, хто там при владі: Іван Грозний, Петро I, Сталін, чи Путін, в остаточному вимірі все буде те саме? жорстока азійська деспотія!

Прискіпливий критик цієї тези може зауважити, що Канада, наприклад, також велика і малозаселена країна, але це суспільство зразкової демократії. Демократії, що реалізується на достатньо високому рівні життя населення. Тому постає логічне питання: чому б і Московії не піти цим шля-

хом?

Відповідь проста: Канада (разом із США) це географічно і цивілізаційно однорідний континент, що з усіх боків омивається водою. Океан досі є природним нездоланим кордоном, що захищає ці країни від зовнішніх ворогів.

Московія ж з двох боків підпирається цивілізаційно відмінними світами: Китаєм і Азійським мусульманським світом. Ці цивілізації мають споріднені анклавні всередині Московії. Фактично, це відкладена у майбутнє війна за величезні московські ресурси. Її імовірний початок безпосередньо пов'язаний із ослабленням центральної влади Московії. Саме тому абсолютизацію влади московити сприймають як посилення контролю над територією, як відповідь на загрози національній безпеці.

Реальна демократизація Московії автоматично запустить процес політичного пробудження поневолених нею народів, а далі? у фінальному вимірі? розвал Імперії. Звісно в Московії ніякої демократії не буде, ? буде те, що є сьогодні, або навіть гірше.

Щоб вижити, український народ має позбавитися будь-яких політичних ілюзій і чітко усвідомити, що на наших північно-східних кордонах існує могутня деспотія, яка в принципі іншою бути не може? вона завжди буде загрожувати Україні.

Замість висновку: За Українську Самостійну Соборну Державу

Найвагомішою втратою патріотичного руху за 25-ліття незалежного існування є постійна дискредитація образу держави у масовій свідомості українців. Державна влада у всіх її вимірах? законодавча, виконавча, судова? асоціюється з двома негативними образами: розкраданням народних коштів і симуляцією виконання соціальних обов'язків. У цьому аспекті перед нами не держава українського народу, а потворний олігархічний симулякр.

З іншого боку, треба розуміти і пояснювати людям, що без сильної Української Держави ми взагалі перетворимося на мисливську здобич різних "хижаків" не лише з колоратською стрічкою, а й з ліберальною патокою на устах.

Очевидно, що радикальна зміна природи державно-бюрократичного апарату є історично назрілим завданням. І є два способи вирішити цю проблему: перший, революційний. Він швидкий, ефективний і, що особливо важливо, український народ в принципі сьогодні здатен виконати це завдання.

Є лише одне "по!". Московія. Війна. Абсолютно реальна загроза відкритої агресії. Це смертельна небезпека для національного буття нашого народу.

Другий спосіб: перезаснування держави. Рух з двох боків: коли під тиском народу верховна влада ініціює радикальне очищення державного апарату й організовує його на якісно нових засадах.

Недавно бельгійський вчений Йонатан Голслах на презентації в Києві своєї книжки "Сила раю. Як Європа може бути попереду в азійському сторіччі" зауважив, що його найбільше в українцях вразила наша щира, ідеалістична готовність продовжувати боротьбу за свободу. На його думку, це можливо найбільший наш здобуток від Революції Гідності.

Безсумнівно, пасіонарність? це найпотужніша наша зброя, яка дасть змогу здолати усі перешкоди, що стоять перед нами або постануть. Її лише dokonечно видозмінити: замість "малоросійської ніжності" наповнити духом "націоналістичної звитяги". Як заклик Василь Симоненко: "Не залишай ненависті силу, / Тоді привітність візьмеш за девіз, / Як упаде в роззявлену могилу / Останній на планеті шовініст."

Василь КУЙБІДА,
доктор наук із державного управління, професор.

Олег Гринів,
професор.
м.Львів.

Гене́за української нації

У першому випадку панування однієї нації над іншою прикривається інтернаціональними ідеалами, а в іншому - духовне відчуження від рідної нації прикривається широкими "вселюдськими" фразами.

Як "синтез бажань, потреб і змагань" кожен ідеал лежить поза межами можливо, що стосується ідеалу національної самостійності. Та Франко зазнав, "що тисячні стежки, які ведуть до його здійснення, лежать просто таки під нашими ногами, і що тільки від нашої свідомості того ідеалу, від нашої згоди на нього буде залежати, чи ми підемо тими стежками в напрямі до нього, чи, може, звернемо на зовсім інші стежки" (Там само.-С.285). Наш мисленик наголошував на етнічних межах України, що окреслені ріками Сяном і Кубанню.

І.Франко вірить у велику місію свого народу в Східно-Центральній Європі. Українська нація не лише "струсне Кавказ" і "вперечеться Бескидом", а й "покотить Чорним морем гомін волі". Як видно, наш мисленик висловив ідею пріоритетності національних інтересів на півдні, що згодом обґрунтував Юрій Липа, один з найоригінальніших ідеологів національного визволення.

Для з'ясування теоретичних засад становлення української модерної нації першорядне значення має праця Дмитра Донцова "Історія розвитку української державної ідеї" (1917 р.). Завершується праця розділом, назва якого звучить запитально: "Чи українська державна ідея можлива для зреалізування?". Щоб відповісти на нього, проаналізовані і матеріальні, і духовні передумови відновлення нашої держави. Автор пи-

ше, що етнічна українська територія становить 850 тис. кв. км., цебто вона більша ніж Німеччина, а людність перевищує 30 млн осіб. Окремішність української нації підтверджують її власна, перейнята від Заходу культура, власна мова, сильне почуття єдності й могутній потяг до індивідуалізації. Попри брутальний російський натиск українська нація збереглася як цілісність. "Ограбована зі своїх колишніх прав і своєї культури нація зберегла й досі свою народну музику й поезію, найбагатшу в Європі, що творить ті духовні зв'язки, якими українці злучені в одну націю. Українські пісні, співані в кожному селі, повні глибокого суму й туги за минулою славою нації, є джерелом, з якого українці ще й нині черпають силу й запал до боротьби за свою батьківщину. А "Кобзар" найбільшого українського поета став для кожного українця (чи інтелігента, чи селянина) Євангелієм, яке з'єднало цілі покоління в палкій ненависті до ворога в одне ціле, що перейняте лише одним бажанням" (Донцов Д. Історія розвитку української державної ідеї / Дмитро Донцов.-К.: Т-во "Знання" України, 1991.-С.39). Таким чином, Донцов наголосив на значенні для утвердження української модерної нації Шевченкового "Кобзаря".

Перша світова війна започаткувала сучасний період становлення української модерної нації. Як пише Р.Шпорлюк, вже в 1914 р. галицькі українці "були нацією в тому розумінні, в якому росіяни у власній імперії нацією не були", але вони "проголосили себе не нацією самою по собі, а частиною значно більшої нації, основна частина якої мешкала в Росії" (Шпорлюк Р. Там само.-С.361). Роз-

пад двох імперій, що поневолювали український народ, заклав підґрунтя для державного відродження України. 22 січня 1919 р. був проголошений Акт про з'єднання всіх українських земель в одній державі, що засвідчувало утвердження української модерної нації на всіх етнічних землях.

Прагненню до національної єдності не могла протидіяти ні міжвоєнна роз'єдна-

ність українських земель, ні жорстока антиукраїнська політика московсько-більшовицьких окупантів, ні нав'язування штучного протистояння на регіональному, конфесійному, мовному, історичному ґрунті, ні відверта воєнна агресія пострадянської Російської Федерації. Всеукраїнський референдум 1 грудня 1991 року засвідчив, що українська модерна нація стала доконаним фактом. Прогнози про "зіткнення цивілізацій" на українських теренах, цебто про протистояння греко-католицького Заходу і православного Сходу, не здійснилися. Не загострилися стосунки між російською й українськомовною частинами громадянства, а нинішні події в Криму й Донбасі мають не внутрішні причини, а зумовлені російською

агресією проти нашої держави. Звісно, відмінностей на регіональному рівні заперечувати не варто, але на перше місце треба ставити спільні національні інтереси.

Після проголошення державної незалежності 1991 р. українська нація консолідується й утверджується як велика європейська нація серед народів, які належать до європейської (євроатлантичної, західної, окцидентальної) ци-

лістів.

3.Найбільше підстав для визнання має ранньосередньовічна концепція, яка синхронізує виникнення українців з утвердженням на історичній арені інших великих європейських народів.

4.Як підтверджують нинішні наукові дослідження, безпосередніми предками українського народу були давні склавини, з якими змішалася частина антів, що проживали на наших етнічних землях.

5.Український антропологічний тип засвідчує його спільність з аналогічним типом словаків, сербів, хорватів і словенів, що заперечує належність українців разом з москалями й білорусами до східних слов'ян. Українці - особливий центральнослов'янський народ, пов'язаний різною мірою з іншими групами слов'ян.

6.Українська модерна нація почала своє становлення з часів національної революції під проводом гетьмана Богдана Хмельницького, але цей процес був загальмований московським поневоленням нашого народу.

7.Сучасний етап становлення української модерної нації розпочався у період Першої світової війни з національно-державотворчими процесами після розпаду полінаціональних формацій -- Російської й Австро-Угорської імперій.

8.Проголошення незалежності відкрило суспільно-політичні й духовні можливості для консолідації й утвердження українства як модерної європейської нації на етнічних землях.

Ігор Гринів,
професор. М.Львів

Студенти відвідали музей Вячеслава Чорновола та руху шістдесятництва

За ініціативи Молодіжного крила Народного Руху України студенти НПУ імені М.П. Драгоманова відвідали та прослухали екскурсії у музеї-кімнати Вячеслава Максимовича Чорновола та Музей Шістдесятництва.

Під час екскурсії студенти почули багато цікавого та нового про рух шістдесятництва та про життя лідера нації Вячеслава Чорновола.

Проводила захід Олена Лодзинська - директор музею шістдесятництва. Перед студентством також виступив лідер Молодіжного крила НРУ Костянтин Новаленко та закликав молодь долучатись до громадських організацій, політичних партій в такий складний для держави час.

Прес-служба НРУ

Працював кочегаром разом із Чорноволом

18 квітня 1966 р. кандидат наук Михайло Осадчий став дисидентом у законі. "Україна займає перше місце в світі за кількістю невільничої поезії" - писав Михайло Осадчий.

Здавна "осадчі" обживали, осаджували перелогові, нічийні землі. Засівали доглянуту землю зелами та своїми силами. Михайло Осадчий побачив світ 22 березня 1936 р. у с. Курмани на Сумщині. Дитинство селянської дитини, обпалене війною, але:

Я, розпростерши фантазії літ,

Від зір і від поля впиваю
І ненависть Гонт, і ум Сковорід

І волю бентежного краю
А там - факультет журналістики Львівського університету, розквіт кохання у пелюстковій душі, інтимні рядки поезій для Стефи Бурдаш. Та все не так, як ми плануємо... Стефа - фізик-науковець мусила їхати за рознарядкою у науково-дослідний інститут закритого типу у Підмосков'я. Михайло отримав призначення на Львівську телестудію. Працював редактором, старшим редактором, перейшов на роботу в університет; почав збирати матеріал для кандидатської про Остапа Вишню.

У 1963 р. його затверджено інструктором обкому. І треба ж, "обкомівець" разом із братами Горинями їде на похорони Василя Симоненка.

Михайло без аспірантури, без наукового керівника успішно захистив дисертацію на тему "Журналістська діяльність Остапа Вишні (1919-1933)". Кохана Ольга чекає малючка, за місяць має бути весілля. Готовий навіть подарунок коханій - збірка поезій "Місячне поле". Але літературознавці в погонах напередодні весілля постановили: "Контра! Взяти його!", а найгуманніший суд постановив: "Ізолювати на два роки!" Увесь тираж збірки знищили відразу ж після арешту автора. 18 квітня 1966 р. почув присуд, а наступного дня народився Тарасик. "Як рок послав мені Тарасову стежину, лишив я кров Тарасика України".

Покарання відбував у таборі №11 у селищі Явас (Мордовська АРСР).

На обмерзлих, липких перекатах,

Де не вишні ростуть, а сніги,

Брів я долею Вишні Остапа
У бушлаті хули, не жаги.

Працював столяром, захопив на виразку шлунка. Під час обшуку у Михайла Осадчого конфіскували зошит із власни-

ми віршами та перекладами Гарсія Лорки та балтійських поетів. Після звільнення з концтабору не міг прописатися у Львові та влаштуватися на роботу, нарешті М.Осадчому пощастило прописатися у Львівській області й влаштуватися робітником на Львівському комбінаті глухонімих.

Написав біографічну повість про Остапа Вишню "Геній сміху, або Зустріч із вождем", де розкрив маловідому сторінку стосунків літераторів із партійними вождями 1920-х рр. Написав повість "Більмо", передав рукопис книги на Захід, де вона 1971 р. вперше вийшла друком, стала відомою й одразу була перекладена англійською, німецькою, французькою, іспанською, російською та китайською мовами. 1972 року "Більмо" посіло 6-е місце серед 102 бестселерів у Франції. На повість схвально відгукнулася "Нью-Йорк таймс" (вперше за 140 років існування газета написала про українську літературу!).

Найстрашніша ніч України з 12-го на 13-є січня 1972 р.

"як цвіт будяків... -арешти... і жертви поважно і сонячно цвітуть обличчями соняхів!"

Михайла Осадчого заарештовано вдруге і вдруге він став батьком, на цей раз дочки Оленки.

На закритому судовому засіданні засуджений за статтею 62 Кримінального кодексу УРСР до 7 років таборів особливо суворого режиму і 3 років заслання. Вдруге відбував кару в таборі ЖХ-385-1 у с. Сосновка Zubovo-Polyanskyogo району Мордовії. Підкосила звістка про смерть батька Григорія, адже Михайло поклав вину на себе. Тамтешні офіцери лейтенант Єрмоленко і старший лейтенант Шумейко запропонували співпрацю в обмін на свободу. Коли ж М.Осадчий відмовився, пообіцяли розправитись з його родиною: у рідному селі Осадчого невідомі побили його 70-річну матір Олену; брата Володимира, який мешкав у Сумах, викликав на розмову до Львова генерал КГБ Полудень і запропонував співпрацю, але дістав відмову. 5 січня 1975 - самого Осадчого побили й намагались згвалтувати "кримінальниками" Гуцуляк і Бельмьосов. 10 лютого напередодні повернення з тюрми до табору Бельмьосов попередив Осадчого, що його вб'ють на засланні, а брата - на волі. Володимира Осадчого вбили ударом у скроню й кинули тіло посеред вулиці 40-річчя Жовтня. Через смерть брата Михайло голодував 39 днів. За той час вдалося дізнатися тільки те, що над тілом покійного Володимира провели дві експертизи: перша засвідчила його вбивство, а друга - ненасильницьку смерть.

Коли розслідування загибелі Володимира не дало результату, Михайло 1977 року надіслав листа генеральному секретареві ЦК КПРС Леонідові Брежневу зі скаргою на ув'язнення та застереженням, що його теж можуть убити. Коли скарга виявилась безрезультатною, 1978 року Осадчий звернувся до американського

народу, сенату й президента США Картера з проханням надати йому американське громадянство. 1978 р. українська діаспора присудила Михайлові Осадчому літературну премію імені Івана Франка. 1979 р. Осадчого прийняли у члени Швейцарської філії Пен-клубу. Mihajlo_Osadchij__Belmo

У січні 1979 прибув на заслання до села Милва, працював кочегаром і, одержавши 10-денну відпустку, вперше зміг відвідати сім'ю у Львові. Після повернення зі Львова працював сторожем. Тоді за нез'ясованих обставин згорів склад, який він охороняв, проти нього порушили кримінальну справу (кваліфікація - "необережне знищення або пошкодження державного або громадського майна"). Сума збитку складала 1500 карбованців. Михайлові Осадчому була надана можливість уникнути кримінальної відповідальності, якщо він сплатить зазначену суму до 1 січня 1980, але він, певна річ, таких грошей не мав.

Осадчий сидів у одній камері з Едуардом Кузнецовим, онуком Олени Боннер, тому зважився зателефонувати Сахарову. "Лучше деньгами, чем годами!" - відповів учений і 29 грудня перерахував необхідну суму органам міліції республіки Комі.

Після заслання повернувся до Львова, довго не міг влаштуватися на роботу за спеціальністю й був змушений працювати вантажником, дворником і кочегаром. На Батальній кочегар Осадчий працював разом із кочегаром Чорноволом. Східняки у Львові знову зустрілися! Доля звела їх вперше 1966-го на закритому суді Михайла. Тоді журналіст Чорновіл відмовився свідчити, передав підсудному букетик прольвів і кочегар свій перший термін: три місяці виправних робіт із утриманням 20 % зарплати.

2 грудня 1987 "невідомі" ввірвалися до помешкання Михайла Осадчого й побили його. 1988 - став редактором самвидавного журналу "Катедра". 22 грудня 1988 - офіційно попереджений про кримінальну відповідальність за "дармоїдство".

1991 - захистив докторську дисертацію в Українському вільному університеті (Мюнхен). У жовтні 1992 р. Міжнародний бібліографічний центр у Кембриджі присудив Осадчому звання "Людина року" і відзначив "Нагородою ХХ ст. за видатні досягнення". 1993 - став доцентом кафедри журналістики Львівського університету. 1994 - Михайла Осадчого провалюють при отриманні Шевченківської премії...

58 років... "прожито мало, більше пережито".

5 липня 1994 р. о 15-ій годині по дорозі до робочого столу він упав неживим.

Уагуна Могоз Його смерть була несподіваною... Мабуть, можна сказати, що помер за нез'ясованих обставин. Ірина Калинець вважала, що його отруїли....

ПРИТЧА ПРО НАШІ ПЛАНИ

За "Легендою про три дерева"

Коли все йде не так, як ти хочеш, пам'ятай, що у Бога є план для тебе.

На одному з пагорбів росли три дерева. Одного разу вони розговорилися про свої надії та мрії.

Перше дерево сказало: "Коли-небудь я хотіло би стати скринькою для скарбів. Мене заповнили б золотом, сріблом і дорогоцінним камінням. Мене прикрасили б різьбленнями, і кожен би бачив мою красу".

Друге дерево сказало: "Я хотіло б стати великим кораблем. Я перевозило б царів і цариць по хвилях в усі куточки землі. Всі відчували б себе в безпеці через мою міцність".

Третє дерево сказало: "Я хотіло би вирости і стати найвеличнішим деревом у лісі. Люди б бачили мене на вершині пагорба, милувалися б моїми гілками і думали б про Бога і про те, як близько я до Нього. Я стало б найбільшим деревом всіх часів і народів, і люди завжди б пам'ятали мене".

За кілька років їх молитов, прийшли лісоруби...

Один підійшов до першого дерева і сказав: "Це гарне дерево, напевно, я зможу продати його теслі", і почав його рубати. Дерево було щасливим, бо тесля міг зробити з нього скриньку для скарбів!

Біля другого дерева лісоруб сказав: "Це міцне дерево, я зможу продати його будівельникам кораблів". Друге дерево зраділо, бо воно було на шляху до здійснення своєї мрії.

Коли лісоруби підійшли до третього дерева, воно злякалося того, що його зрубують, і мрія не здійсниться. Один з лісорубів сказав: "Мені не потрібно якоесь особливе дерево, я візьму це", і зрубав його.

Теслі зробили з першого дерева ясла. Їх поставили в хлів і наповнили сіном. Це було зовсім не те, за що дерево молилося!

З другого дерева зробили маленький рибальський човен. Його мрії стати величним кораблем і перевозити царів зруйнувалися.

З третього дерева зробили колоду і залишили її лежати у темряві.

Минули літа, і дерева забули про свої мрії... Та одного разу в хлів прийшли чоловік і жінка. Вона народила Немовля, і Його поклали в сіно у яслах, зроблених з першого дерева. Чоловік хотів би, щоб у дитини було дитяче ліжечко, але сталося так, як сталося. І раптом дерево зрозуміло всю важливість цього народження і те, що в ньому лежить найбільший скарб всіх часів і народів!

За кілька десятиліть група людей пливла в рибальському човні, зробленому з іншого дерева. Один з них втопився і заснув. Поки вони пливли, почався сильний шторм, який змусив дерево подумати, що човен не досить міцний, щоб всі були в безпеці. Тоді люди розбудили Спячого. Він встав і сказав: "Заспокойся!". І шторм миттю припинився. І тут дерево усвідомило, що воно в своєму човні перевозило Царя царів!

І одного разу хтось прийшов до третього дерева, з якого зробили хрест. Його несли вулицями, і натовп плював в Того, хто його ніс. Коли вони зупинилися, Людину прибили до дерев'яного хреста і підняли вгору, щоб Він помер на вершині пагорба. Коли настала неділя, дерево зрозуміло, що воно стояло на вершині пагорба і було до Бога настільки близько, як це було можливо, тому що Ісус Христос був розіп'ятий на ньому.

Сенс цієї історії в тому, що коли все йде не так, як ти хочеш, пам'ятай, що у Бога є план для тебе. Якщо ти довіряєш Йому, Він дасть тобі дорогоцінні дари.

Кожне дерево отримало те, що воно просило, але зовсім не так, як вони собі це уявляли.

Ми не завжди знаємо, які плани у Бога для нас. Ми лише знаємо, що Його шляхи - не наші шляхи, але Його шляхи - завжди найкращі.

В Буському районі побувала делегація дітей із Луганщини

Дитяча дипломатія

Гурт школярів міста Южноукраїнська Миколаївської області на Великдень побував на Львівщині.

Народний Рух відновив дитячу дипломатію, коли діти з Миколаївщини їдуть у гості до своїх ровесників під час Пасхальних, Різдвяних свят, а потім влітку приймають їх у власних родинях. На Різдво

понад 50 дітей з нашого краю гостювали на Львівщині та Івано-Франківщині.

Нині дітей з Южноукраїнська приймав Городок Львівської області. У програмі святкування Великодня у родинях участь дітей у гайках, зустрічі з головою Городецької РДА та директором департаменту освіти і науки Львівської ОДА. Також школярі

побували на пішохідній екскурсії львівськими вулицями, відвідали музей визвольної боротьби та інше.

Посприяли в організації поїздки школярів - Народний Рух України, департамент освіти і науки Львівської ОДА та Городецька райдержадміністрація.

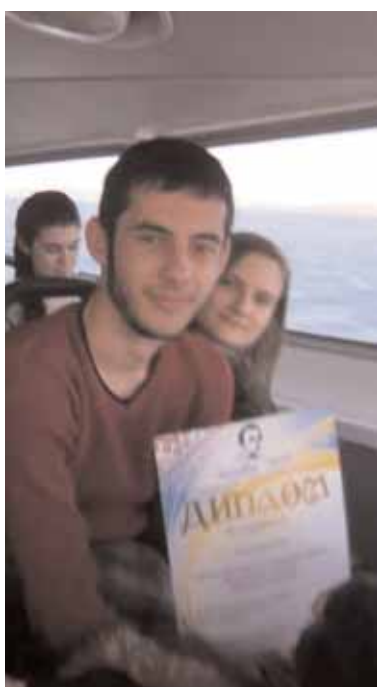
Прес-служба НРУ

Делегація із 15-ти школярів та двох виховників з Луганської області завітала до Буського району. Гостей зустріли районні посадовці та журналісти: голова Буської районної ради, руховець, Богдан Глова, керівник районного відділу освіти Богдан Глуховецький, начальник залізничної станції Красне Олександр Дідух, журналісти Буського Радіо та районного часопису "Воля Народу". Дітей та їх виховників очікував цілий тиждень екскурсій, подорожей та нових вражень - екскурсії та ознайомлення з містом Буськом, Львовом, подорож "Золотою підковою Львівщини", мандрівки на природу та багато іншого.

Прес-центр НРУ

Подарунок від "Нібулону" переможцям конкурсів "Заповіт" та "Сміхослов"

Недавно на судні на підводних крилах "Нібулон Експрес-2" відбулось нагородження переможців XV конкурсу українського гумору і сатири "Сміхослов" та XVIII-го конкурсу шевченківської поезії "Заповіт".

Перед переможцями виступив голова Миколаївського Руху Юрій Діденко, Сергій Гололобов, Віра Марущак, Леонід Дудюк.

Юрій Діденко вручив дипломи переможцям та "Кобзарі" тим, хто переміг у конкурсі "Заповіт", а "Веселі гуморески" Павла Глазо-

вого отримали ті, хто показав себе на відміну у "Сміхослові".

Переможці здійснили екскурсія на судні "Нібулон Експрес-2" навколо Миколаєва. За чудову подорож щира подяка від усіх учасників Олексію Вадатурському - генеральному директо-

ру СП "Нібулон" та екіпажу судна, на пам'ять якому учасники подарували книги.

Організаторами конкурсу є фонд "Дітям України", управління у справах сім'ї, дітей та молоді міськвиконкому, управлінням освіти, науки облдержадміністрації

та Народний Рух України.

Свято також стало можливим за підтримки Київської обласної організації Народного Руху України.

Прес-служба НРУ

**Шеф-редактор
Василь Куйбіда**

Індекс: 91216 Часопис Народного Руху України. Зареєстровано Державним комітетом телебачення й радіомовлення України 01.06.2004 р. Серія КВ № 8802. Адреса: 01054, м. Київ-54, вул. Олеся Гончара, 33. Адреса сайту: www.nru.org.ua Тел.: (044)246-47-63, E-mail: ruhpress@ukr.net

У номері використано повідомлення nru.org.ua, unian.net, maidan.org.ua, gazeta.ua, ukrslowo.org.ua, dt.ua, radiosvoboda.ua, pravda.com.ua